

ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an In străinătate . . . dublu In Americă . . . 1 dolar	Apare odată pe lună Redactor: GHEORGHE BRADIN	Redacția și Administrația: Str. Gr. Manolescu No. 13 BUCUREȘTI II
---	---	---

SUMARUL:

1. Religia, credința și viața spirituală	5. Incercarea de foc	10. Vindecări Divine
2. Puterea Duhului Sfânt	6. „Păzește-te... de el.“	11. Incunoștiințare
3. Să ne cercetăm	7. Partea Domnului	12. Botezuri cu Duh Sfânt
4. Problema aprovizionării necesităților zilnice	8. Lecțiuni Biblice	
	9. Păcatul	

Religia, credința și viața spirituală

Pe pământ vedem vegetale, animale și pe om. Dacă la vegetale și animale observăm numai viața vegetală și animală, pentru a se înmulți și a nu li se stingă felul sau neamul, urmând calea pe care li-o arată numai instinctul de nutriție, de apărare și de înmulțire; la om, constatăm pe lângă viața sa animalică cu ale ei însușiri particulare și o viață spirituală, care îl face superior și capabil de progres în civilizație.

Ființa omenească este compusă așa dar, afară de corp, din duh și suflet, care este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică are puterea de a judeca și simți.

Corpul are cerințele sale: a mânca, a bea, a dormi, a mușca, a se odihni etc. Sufletul are și el cerințele lui: el are setea de a se cultiva, de a se desăvârși, de a tinde la fericire, etc. Precum cerințele corpului trebuie să fie îndeplinite ca să poată trăi, ca să nu se distrugă și să nu se producă tulburări regretabile, tot așa este și cu cerințele spirituale, adică ale sufletului. În sufletul omului există idei și sentimente înăscute ca: ideea de Dumnezeu, de bine, de adevăr, de nemurire, de recompensă; sentimentul de dreptate, de milă, sentimentul religios și credința în Dumnezeu. Acestea nu se datoresc învățaturii dela părinți sau tradițiunii, ori dobândirii prin ajutorul simțurilor, deoarece sunt prețiozitatea unele și acele; pe când celea ce se capătă prin simțuri, pe cale educativă, adesea nu se potrivesc în toate părțile; este ceva nesigur, de multe ori contradicțor, fără rezultat la cei mai mulți oameni și prin urmare nu poate fi universal.

Sentimentul religios și credința în Dumnezeu este principala parte a omului ce-l deosebește de celelalte făpturi. Acest sentiment este o putere, ce procură omului demnitatea divină. Fără această putere înă-

scută în făptura noastră, nici o religie sau credință n'ar fi cu putință. Sentimentul religios s'a observat la om chiar dela ivirea sa pe pământ. Înraurire a sa a jucat un mare rol în dezvoltarea vieții sociale și spirituale, spre binele, fericirea și înobilarea omenirii. Dacă omul în timpurile primitive a înălțat altare, fie cât de primitive; dacă și-a arătat închinarea sa, precum și micșorarea sa față de Creator; dacă și-a arătat credința sa în Dumnezeu prin oare care rugăciuni, fie cât de simple, măcar că n'a înțeles pe adevăratul Dumnezeu decât numai într'o măsură mărginită, când a ajuns la cunoștința deplină, a înălțat falnicul templu din Ierusalim, aceasta se datorește numai sentimentului religios înăscut în om.

După cum raza de lumină și căldura soarelui atrage spre sine planta ofilită din întunec, pe care o înviează și o împuternicește, tot așa și căldura sentimentului religios împinge pe om către Dumnezeu, începătorul și susținătorul vieții, care este adevărata lumină ce luminează pe orice om și dela care vine tot binele și darul desăvârșit. Iacob 1:17.

Când acest sentiment își păstrează căldura sa, atunci și credința este în floare. Dacă s'ar înăbuși în sufletul omului acest sentiment și s'ar călca în picioare vederile credinței, s'ar ivi tulburări crâncene și mari nenorociri ar amenința omenirea. Ceeace este germenul în sâmbure pentru plantă, așa este sentimentul religios în suflet pentru credința în Dumnezeu. Fără acest sentiment n'ar putea să existe o națiune și nici nu s'ar putea dezvolta. Și după cum Dumnezeu zice: „Să producă pământul iarbă, verdeață, purtând sămânță și pomi fructiferi, purtând fructe după felul lor, a căror sămânță să fie întrînășii pe pământ, tot așa Dumnezeu a sădit în sufletul omului credința, spre creșterea și

desvoltarea marelui arbore, unde să se adăpostească și recorească sufletele oamenilor, de viforul tuturor fără-delegilor, mâncând din roadele sale, mâncare neperitoare, primind astfel viață din viața lui Dumnezeu.

Dacă sentimentul religios este înăscut în natura omului; dacă își are începutul său dela Dumnezeu și este universal, să ne întrebăm: Cum par uni oameni fără acest sentiment?

Sentimentul religios înăscut inspiră omului credința într-o ființă superioară, înaintea căreia trebuie a ne pleca cu convingerea unei adevărate inferiorități. Dar sunt oameni cari, crezându-se prea mult, devin orbi, față de altă ființă superioară și nu vor să se plece înaintea Celui ce trăiește vecinic. Crezându-se ajunși la cel mai înalt punct al cugetării, se întrebă dacă mai poate fi ceva deasupra lor. Spunându-li-se că, mai presus de orice este o Ființă Atotputernică, înaintea căreia trebuie să se închine tot genunchiul, atât al celor de pe pământ cât și a celor din ceruri, ei se supără și în mândria lor nu cred. Pentru asemenea oameni cuvântul „Dumnezeu“ este o vorbă bătrână. Închinătorii lui Dumnezeu, ar fi potrivnicii lor.

Din această cauză ei declară război lui Dumnezeu și poporului său, se încearcă a distruge credința celor ce cred și schimbând adevăratul înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu, care este opera Lui de mântuire, în știință, umanitate, libertate, progres, etc. și fac din aceste ramuri ale științei idoli la cari să se plece în viitor și astfel cred mai mult acestora decât lui Dumnezeu. Alții caută să nu țină cont de un asemenea sentiment, pentru a nu mai avea nici un frâu, nici un control al faptelor lor; pentru a da curs liber patimilor, desfrâului, nelegiuirilor și exploatării celor slabi și neputincioși.

Apoi dacă se vede învinuindu-se necredința, ca o apărare a sentimentului religios, aceasta să întâmplă numai în epocile de decădere. Starea aceasta nu se poate socoti decât ca ceva contra naturii, o abatere de la regula generală, care nu poate dăinui.

Față cu atotputernicia lui Dumnezeu care a creat cerul și pământul, cărora le-a pus legi neschimbătoare, care se execută cu o siguranță și precizie uimitoare; față cu frumusețea operelor divine, cari se observă la orice pas și față cu inferioritatea omului, ori cât de învățat și de genial ar fi; și îndeosebi, față de unii oameni îngâmfai de pretinsa lor superioritate și de necredința lor neîntemeiată decât pe rătăcirea și încăpăținarea lor, nu putem spune decât că acest soi de oameni s'au făcut vinovați de păcatul care a cauzat decăderea îngerilor, care mândrindu-se a zis: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor și voi fi ca Cel Prea Înalt.“ Isaia 14 : 13—14. Pentru ce tăgăduiesc ei pe Dumnezeu, trecând peste sentimentul credinței divine, înăbușindu-o în inima lor nerecunoscând decât materia cu energia sa, nu putem spune decât că, atari oameni au ajuns la marginea cea mai de sus a păcatului, precum odinioară se coborâse omul la cea mai de jos, prin grele păcate ce nu se pot exprima, și prin închinarea la idoli, micșorându-se pe sine peste măsură: „Zicând că sunt înțelepți, fură nebuni; și schimbară mărirea viului Dumnezeu cu asemănarea de chip de om.“ Rom. 1 : 23.

Lipsa sentimentului religios este semnul sigur al unei minți înguste și al unei inimi strâmte. Numai o minte mărginită poate fi, când cineva se mulțumește numai cu cunoștința faptelor, fără să cerceteze și să meargă dela cauză la cauză până când ajunge la cunoștința deplină a Aceluia ce trăiește vecinic. Numai un om cu inima strâmtă și înghețată nu simte nici o bucurie, nici o însuflețire, nici o vibrațiune în inima lui, față de cele mai presus de lume. Pentru un asemenea om nu există dor foame și sete arzătoare pentru viața de veci lui și sunt de ajuns bucuriile și bunătățile pământului, Dumnezeul lor, — fiindu-le pantecele. Filip. 3 : 19. Deși se pot găsi din nenoroc re multe asemenea ființe, totuși aceia în a căror inimă s'a înrădăcinat sentimentul divin de credință, își urmează calea, ridicându-și ochii și mâinile către cer.

Afară de aceasta, aceia a căror priviri sunt ațintite spre Cel ce este desăvârșirea credinței, sunt mai mult în suferință decât în fericire, mai mult în plâns decât în bucurie. Când credinciosul este cuprins de necaz și de durere, numai decât izbucnește din pieptul lui: „Dumnezeule, fie-Ți milă de mine, ajută-mi!“ Și cât de mare folos aduce aceasta sufletului strâmtorat. Prin cererea ajutorului divin, se mai îndulcește amarăciunea soartei, se vindecă ranele inime și credinciosul mângâindu-se, în primul rând cu speranța, își oțelește credința, capătă întărire și scăpare; pe câtă vreme cel cu inima pusată și cu barca credinței naufragiată, la o mare nenorocire își caută scăparea într'un păhar cu otravă, în ștreang, într'un glonte de revolver sau înaintea roatelor trenului.

Intrucât sentimentul religios prin credință îl înalță pe om până la Dumnezeu, iar lipsa lui îl coboară până la dobitoc; întrucât acest sentiment îi aduce mângăiere, nădejde, întărire, în nevoi, vindecă ranele sufletești și trupești, a răpi omului această putere înăscută în firea sa, însemnează a răpi omenirii cel mai mare sprijin și ajutor, fără de care ar fi luat și înecat în valurile necredinței. Fără desvoltarea acestui sentiment, edificiul social va fi amenințat a se prăbuși cu o clipă mai iute, căci în modul acesta se va distruge din om ori ce cugetare ideală și sublimă; se va stinge orice speranță mai înaltă ce dă viață omenirii. Și atunci omul cinstit lipsit de cele mai prețuite capacități naturale ale vieții sale spirituale, va ajunge animalul cel mai mizerabil și mai rău dintre toate făpturile de pe fața pământului; trecând prin lumea aceasta fără viață, fără nădejde, fără nici o rațiune și fără nici un scop, numai ca să sufere pericole, să suporte greutățile vieții și să-și termine viața într'un haos și nimicirea totală.

Deci, ce crimă poate fi mai mare, decât răpirea acestui sentiment de credință, care este elementul de căpetenie care îl leagă pe om de Dumnezeu?

Credința urmată de rugăciune este legătura spirituală între Dumnezeu și om. Este legea lui Dumnezeu dată făpturei Sale, inzestrată cu suflet rațional, liber și simțitor, cărei legi trebuie să se supue omul, recunoscându-L pe Dumnezeu de Creator; supunându-I-se Lui cu iubire și pietate, ca unui Părinte și slujindu-I ca unui stăpân.

Omul stă în unire sau legătură cu Dumnezeu, când tinde către Dânsul. Prin mintea sa, prin credința sa

ca, către adevărul cel mai înalt; prin voința sa ca, către binele cel mai desăvârșit; prin viața sa ca, către fericirea cea mai mare; cu alte cuvinte, când întreaga natură sufletească este pusă în slujba lui Dumnezeu. Pentru cunoașterea mai bine pentru întărirea și dezvoltarea legăturii între om și Creator, Dumnezeu s'a desco-

perit omului, pogorându-Se la el, spre a-l ridica din starea decăzută; dar și omul trebuie să lucreze în mod liber, în vederea acestui scop, prin credință, dragoste și nădejde în Dumnezeu.

(Va urma)

Ioan Danciu

Puterea Duhului Sfânt

I

Ucenicii lui Isus,
Stau și-ascultă la discurs,
Înainte de 'nălțare,
Le vorbea de 'nbărbătare,
Le vorbea clipă cu clipă,
Ca să nu le fie frică,
De povara crucii sfinte,
Ce le stă de-acum înainte.

II

Că le va trimite doară,
Duhul Sfânt ce Se pogoră,
Ca pe ei să-i întărească,
Și de greșuri să-i păzească.

III

Dar pân' Duhul va veni,
Ei s'aștepte încă aci,
În ierusalim, cetate,
Ca să primească de toate,
Ce în luptă le trebuie,
Pe vrăjmaș ca să-l răpue.

IV

După cum Domnul le spune,
Ei voiesc a se supune,
Și s'au adunat de toți,
Cam o sută douăzeci.

V

Toți aceștia stăruiau,
Și într'un cuget se rugau,
Ca Domnul să le trimită,
Puterea cea proorocită.

VI

Intr'o zi de cinci-ecime,
Iată că Duhul Sfânt vine,
Vijiind ca vânt puternic,
Îmbrăca pe cel nemernic,
Cu putere și curaj,
Ca să 'nvingă pe vrăjmaș.

VII

Iar ca flacăra de foc,
Le făcea un drum din loc,
Ca să poată 'nainta,
Până sus la Golgota,
Și de acolo apoi ca vântul,
Pân' vor umplea tot pământul.

VIII

Iar ca semn de cunoștință,
Lasă limbi noi în ființă,
Și 'nceputăr toți deodată,
O vorbire minunată.

IX

După cum Duhul le da,
Fiecare așa vorbea,
Taine sfinte și ascunse,
Ce nu puteau fi pătrunse.

X

De știința cărturărească,
Nici de mintea omenească,
Lucruri mari și minunate,
De care lumea n'are parte,
Căci ea n'are Duhul Sfânt,
Ce-a venit pe-acest pământ.

I. Pătrânjan

Să ne cercetăm

Iată-Mă... vin să fac voia Ta, Dumnezeu." Evr. 10 : 7.

Din textul de mai sus putem să înțelegem fără prea multă greutate, că sunt două voinți — voia lui Dumnezeu și voia noastră. — În toate vremile această voință a oamenilor, a căutat să se impună mai pe sus și să-și aibă întâietate asupra voiei lui Dumnezeu, însă în zilele noastre, pare că a ajuns apogeul adică culmea cea mai înaltă. Și dacă aceasta ar fi numai între acei cari făgăduiesc existența lui Dumnezeu, sau între acei cari cu toate că afirmă Dumnezeirea în schimb cu faptele o contestă, nu ar fi atât de alarmant și de dureros, de cât vedem că această voință trupească s'a furisat și astfel a ieșit la iveală la cei mai mulți dintre credincioși.

Tot ceea ce putem da lui Dumnezeu ca credincioși e voința noastră. Dacă cineva după ce a dat lui Dumnezeu cea mai bună parte din puterea și activitatea sa, încă mai e în voința sa, este egal cu zero, pentru că dacă mai păstrăm voința omului firesc, toate celelalte jertfe sunt împiedecate de aceasta. „Tu nu ai voit nici jertfă, nici prinos, nici arderi de tot... ci, vin să fac voia Ta, Dumnezeule." Evr. 10 : 8. Adică voința noastră să fie adusă ca jertfă spre a fi înlocuită cu voia lui Dumnezeu. Celelalte jertfe nu plac lui Dumnezeu, dacă nu ne jertfim voința noastră.

Când firescul Saul (mai târziu Pavel) sufla amenințarea asupra ucenicilor Domnului Isus, care prin râvna pentru Dumnezeu, se ascundea și lucra voința sa, din momentul când l-a întâlnit Domnul pe drumul Damascului, prima întrebare care o pune Domnului și lui însuși a fost „Doamne ce vrei să fac?" Fapte 9 : 6. Prin aceasta a recunoscut că până atunci el a făcut voința sa, care acum cade, se nimirește, rămânând ca de aici înainte să facă voia lui Dumnezeu.

O! și astăzi când privim cu luare aminte câtă voință a omului vechi se găsește cu durere de afirmat, în lucrul lui Dumnezeu, ba încă mai mult chiar în rugăciuni. De multe ori facem planuri, luăm hotărâri și venim cu ele înaintea lui Dumnezeu, spunând: „Iată Doamne aș vrea să fac acest lucru pentru Tine, să fie îndeplinită cutare dorință. Te rog iscălește Tu aici și aprobă." Și cu aceasta rămânem mulțumiți și încă înflăcărați că lucrăm pentru Dumnezeu. O! câtă amăgire, câtă necinstire se aduce în felul acesta lui Dumnezeu, de aceea mai mult ca oricând acum în ceasul al unsprezecelea „să ne cercetăm amănunțit fraților."

Să fim sinceri și să spunem: Nu, Nu, așa nu m'ai merge, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să facă planurile, iar noi să ne lăsăm călăuziți în căile Sale, de Duhul Sfânt, căci numai așa vom putea din adevăr să spunem, „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ".

Să ne aducem aminte de Nadab și Abihu, fiii lui Aron, cari și-au luat fiecare cădelnița și a adus înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu le-a poruncit. Levitic 10 : 1—2. Și care le-a fost sfârșitul? Ce vedem de aici, nu erau ei adevărați preoți, sau luase slujba aceasta pe nedrept? Vestmintele și vasele de care se sslujeau nu erau după rânduiala? Ba da, căci în această privință Cuvântul lui Dumnezeu nu ne arată

nici o abatere la ei. Și atunci care era păcatul lor? — Au pus în cădelniță foc străin. — Iată păcatul, s'au depărtat de voia lui Dumnezeu care este deplină și în care totul este așa de bine rânduit, încât nu mai este nici un gol, pe care omul să creadă că poate să-l umple el, născocind el vre'o orânduire care i s'ar părea lui mai potrivită, dar prin care își impune voința sa. Înțelegi tu dragul meu frate „focul străin?" Harul dumnezeesc primește ceea ce înfățișează jertfa de preț a Domnului Isus și în ea își găsește plăcerea, dar sfințenia dumnezeiască nu poate să vadă rodul voiei stricate a omului, care nu e nici odată mai de mesuferit decât atunci când se amestecă în lucrurile lui Dumnezeu.

Să mergem să ne învățăm dela Domnul Isus despre care Tatăl a zis : „Acesta este Fiul Meu în care îmi găsesc toată plăcerea." De la Acela care conceput, crescut, mânat și purtat de Duhul Sfânt, de la El în a cărui viață nu s'a găsit nici o vină, iar atunci când a trebuit să dea marea luptă a biruinței împotriva tuturor puterilor întunerecului în Ghetsimane a strigat : „Voia Ta Doamne iar nu a Mea." căci vedea pericolul strecurării voinței sale. Cu cât mai mult ar trebui să fim noi veghetori ca să nu lăsăm să se strecoare sau să se impună voința noastră atât de păcătoasă în lucrul și ogorul lui Dumnezeu! Domnul Isus nu a avut vre'o dorință sau vreun gând care să nu fi fost în deplină potrivire cu voia Tatălui, iar spre a îndeplini voia lui Dumnezeu se supunea cu toată bucuria, nu cu silă, de aceea a și avut o viață de liniște și odihnă deplină. Iar tu scump frate vino și i-a acest juț bun al Domnului și caută ca la rânduiala Părintelui să nu adaugi părerea ta, înțelepciunea sau voința ta, și grijete ca să nu fii un Nadab sau Abihu, căci ei își au mai mulți urmași între copiii lui Dumnezeu. Cine vrea să aibe pace și liniște să-și sfarne voința sa, căci altfel nu-l poate liniști nici Dumnezeu nici toate cerurile. Israel când a plecat din Egipt și-a luat cu sine și voința sa și astfel nu și-a găsit nici pacea, nici odihna, și a trebuit să piară în pustie. Evr. 3 Căci a voi ceea ce nu vrea Dumnezeu, aduce zguduire, frământare și durere înlăuntrul tău, care duce la prăbușire.

Să ne cercetăm deci scumpii mei frați îndeosebi noi aceia căroro bunul Tată din cer, prin Domnul Isus, ne-a pus pe umeri, oarecare însărcinări și slujbe sfinte, ca nu cumva prin aceste însărcinări și slujbe sfinte să amestecăm firea sau mai bine z's voința noastră stricată, terfelind, mănjind și împiedecând îndeplinirea întru totul a voinței lui Dumnezeu, căci un avertisment sună: Din voia omului vechi, vine împotrivirea și încăpăținarea, iar din încăpăținare vine nebunia, care duce la înăltarea spirituală a eului și apoi la prăbușire. Ajutene Domnul Isus ca înmărmuriți și plini de groază să zicem împreună cu toții : „Facă-se voia Ta," Doamne Isuse. Amin.

Mihail Radu

Problema aprovizionării necesităților zilnice

Problema aprovizionării necesităților zilnice, ocupă una din cele mai importante locuri în viața omului. Pentru aceea și mântuirea noastră sufletească depinde foarte mult de modul cum rezolvăm această problemă.

Pentru nenumărate persoane ce ușor ar fi dacă ar putea trăi ușurați de această povară, care în special în aceste zile grele, apasă foarte mult asupra sermanelor ființe omenesti. Dar n'avem ce face, sentința dată strămoșului nostru adam, la izgonirea din grădina Edenului, ne-a lăsat ca moștenire și această sarcină. Cuvântul „cu sudoarea feței tale îți vei câștiga pâinea cea de toate zilele,” e în vigoare până ce omenirea e în călătoria acestei vieți pământești. Pentru aceea noi trebuie să studiem această problemă în lumina sfintelor Scripturi și să vedem în ce chip vom putea duce mai cu ușurință această sarcină. În rezolvirea acestei probleme grele, cele mai curate sfaturi le avem în învățăturile Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. În aceste învățături Domnul voiește a ne face cunoscut că, în rezolvirea acestei probleme, noi avem o singură datorie, a căuta numai Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Și atunci toate celelalte lucruri cari ne lipsesc pentru existența noastră, le vom primi pe deasupra. Mat. 6:33. Dacă omenirea ar putea înțelege această chemare sfântă, atunci totul ar fi ușurat în viața noastră. Sfântul ap. Pavel zice: „Gândiți-vă la lucrurile cele de sus, nu la cele de pe pământ.” Făcând noi aceasta, începem a înțelege faptul că, toată substanța adevărată e de origine spirituală. Dacă n'ar fi așa, atunci Domnul Isus nu ar fi dat aceasta simplă regulă, căutarea Împărăției lui Dumnezeu, care răspunde la toate nevoile. În realitate promisiunea ce El (Domnul ne-a făcut-o, se bazează pe o lege spirituală, nestrămutată și care nu admite nici o excepție

Dar ce durere că rasa omenească prea puțin înțelege aceste taine sfinte și spirituale, cari i-ar putea ușura poverile și îngrijorările vieții de toate zilele. Omenirea pare a fi asaltată din timp în timp, de frica lipsei.

În timpul celor patruzeci de ani petrecuți în deșert, copiii lui Israil, n'au căzut nici odată pradă lipsei sau foamei. Totuși ei n'au încetat de a se teme de aceste calamități. Cărțile lui Moise ne arată că ei murmurară de mai multe ori împotriva conducătorilor lor. Într-o ocazie, ei declarară că Moise i-a adus în pustie pentru a-i face pe toți să moară de foame. Cât despre apăsarea și relele tratamente pe cari le-au suferit în Egipt, fie ei inșiși, fie strămoși și părinții lor, ei păreau a le fi ușurat cu totul. Ei își reaminteau numai că, erau așteptați dela lucrările lor, în fața oalelor cu carne și mâncau până la săturare. Ei uitaseră foarte

repede mărirea și puterea lui Dumnezeu prin cari fuseseră eliberați de sub robia lui Faraon. Cu toate că nu trecuse mult timp de când ei trecuseră prin marea roșie ca și pe uscat, și deși erau încă mulți în viață dintre cei ce văzuseră minunile plăgilor căzute asupra Egiptului, precum și trecerea lor prin marea roșie, totuși ei deveniră necredincioși și cârtitori împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu.

N'auzim și nu vedem noi astăzi oare aceleași patimi? Oameni cu pozițiuni de slujbe înalte și cu bogății imense, se văd adesea căzuți în mocirla și nămoțul excocheriilor sau al înșelăciunilor ordinare.

În cursul veacurilor, simțul de panică care asaltează oamenii când ei se cred amenințați de lipsă atât colectivă cât și individuală, a provocat adesea revolte și răscoale, producând calamități și dezastre grozave.

Dacă această patimă ar fi fost cu totul îndepărtată, atunci popoarele ar fi fost eliberate într'adevăr de o grea și gravă amenințare. Domnul Isus Hristos a recunoscut de sigur, această îngrijorare în gândul auditorilor Săi, căci El a dat în privința aceasta instrucțiuni clare ce se găsesc scrise în predica de pe munte. Învățătorul știa mai bine ca ori și cine altul că, problema trebuie rezolvată într'un mod individual. Sărăcia colectivă nu va fi risipită în adevăr, decât atunci când fiecare va parveni la soluționarea problemei individuale. El dădu deci în acești termeni singura și unica regulă: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și atunci veți avea tot ce vă trebuie.”

Unii se mai gândesc și la aceea că au început să lucreze astfel, dar n'au obținut rezultate satisfăcătoare. Ori aceasta vine din faptul că cugetul lor despre Dumnezeu era încercat. Nu s'au gândit oare la El, ca la o puternică ființă lumească sau omenească care ar da sau ar refuza binecuvântările într'un mod ilegal sau chiar capricios? Isus Hristos a risipit odată pentru totdeauna această părere greșită despre Dumnezeu, căci El a vorbit despre Tatăl, a cărui iubire este universală; care face să ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti și face să răsară soarele peste cei drepti și peste cei nedrepti. Deci după învățăturile Domnului nostru Isus Hristos, trebuie săc redem că binele este prezent, chiar aci și chiar acum, numai să-l cunoaștem și să-l folosim atunci când avem trebuință de el. Căutarea binelui aduce cele mai bune rezultate, căci prin aceasta omul ia o pozițiune care îl unește cu Legea Divină, care este sfântă, dreaptă și neschimbăcioasă.

Domnul să ne ajute a îndeplini întru totul voia Sa, Amin.

I. Pătrânjan

Incercarea de foc

I Petru 4 : 12.

Sufletul întors la Domnul Isus, trebuie să fie încercat prin focul necazurilor, strămtorârilor, prigonirilor, etc. pentru ca în felul acesta să se dovedească dacă el este apt pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu sau nu. Domnul Isus a spus că cel ce crede în El are viață vecinică și nu vine la judecată. Ion 5 : 24. De aceea judecata i se face acum celui ce crede în El în fața scaunului de judecată al lui Hristos, el își va primi cununa neprihănirii. II Cor. 5 : 10, II. Tim. 4 : 8.

Mulți dintre cei ce sunt chemați de Domnul la mântuire, nu cunosc și nu înțeleg acest lucru și pentru aceea, ei când trec prin încercări, tot mereu se văicărează, murmură și cârtesc. Și cu cât cineva este mai murmurător în încercări, cu atât mai mult trebuie să

treacă prin ele. Dacă poporul lui Israel nu murmură când a fost încercat ci se supunea Domnului în umilință, el ajungea în țara făgăduită în patruzeci de zile, dar așa a trebuit să ajungă în patruzeci de ani, ca să pară din mijlocul lui toți cârtitorii și murmurătorii.

Și astăzi printre credincioși sunt mulți cârtitori și murmurători pe cari încetul cu încetul Dumnezeu îi va alunga din poporul Lui și cari în nici un caz nu vor intra în cer. Iuda v. 16, etc.

Tu dintre cari faci parte iubite cititorule? Dintre cei ce se bucură în încercări sau dintre cei ce cârtesc și murmură?!

X

„Păzește-te de... el“

„Alexandru, căldărarul,, mi-a făcut mult rău, Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre.“ II Tim. 4 : 14—15.

Cuvintele din textul nostru, sunt cuvintele cu cari ap. Pavel sfătuiește pe Timotei — fiul să în credință — ca să se păzească de un oarecare „Alexandru căldărarul“, care era un mare contrar al lui Pavel.

Mai întâi e bine ca noi să cunoaștem pe acest Alexandru. Sf. Scriptură ni-l arată ca pe unul care odinioară a făcut parte dintre ucenici. El a fost un bărbat care odinioară a lucrat pentru propășirea lucrului lui Dumnezeu. Noi îl găsim în fapte la c. 19 v. 33, că era printre credincioși. Cu timpul însă omul a început a se strica din rândurile credincioșilor. Nu știm ce mari nemulțămiri a avut dar credem că le-au avut pe acele pe cari le au toți nemulțămiiții din zilele noastre. Ajunge însă să-l găsim a doua oră în Scriptură ca pe un hulitor, pe care ap. Pavel să vede nevoit a-l da pe mâna Satanei sau a-l exclude din rândurile credincioșilor. Pentru a treia oră îl aflăm ca pe unul care după excludere nu s'a îndreptat ci a căutat a se răzvrăti împotriva ucenicilor Domnului. I Tim. 1 : 20. II Tim. 4 : 14—15.

Cum s'a putut ca credinciosul de odinioară să devină mai târziu un hulitor răzvrătit? Foarte ușor. Omul nu a păstrat credința. Pentru el lucrul cutare nu a fost păcat, aceea i-a fost permis să o facă, și păcatele cele mici și libertatea în Hristos folosită ca un acopeământ a răutății, i-a răpit cugetul curat și mintea sănătoasă. Când ap. Pavel l-a îndemnat, sfătuit sau muștrat pentru faptele sale cari nu mai arătau lumină, el a văzut lucrurile altcum și în loc să se căiască recunoscându-și faptele că nu sunt bune, omul mai degrabă s'a deprins a huli. Și a hulit pe toți cari n'au văzut lucrurile ca el.

Ap. Pavel scrie lui Timotei și îl sfătuiește să se păzească de Alexandru. De ce? Fiindcă Alexandru a devenit un hulitor și un contrar al învățătorei sănăto-

se. Ei și ce era dacă Timotei stătea cu el la discuții? Nu se putea cumva ca Timotei să creadă că el poate să reîntoarcă pe acest om pe calea adevărului? Sau nu se putea ca îndemnul de păzire al apostolului Pavel să pară suspect lui Timotei și să creadă că doară de aceea îl oprește de a discuta cu Alexandru fiindcă se teme că acesta îi va descoperi unele secrete de ale lui Pavel? Nu, Timotei nu a crezut unele ca aceste, el n'a bănuit pe Pavel și a recunoscut că Alexandru este un hulitor care și-a pierdut cugetul curat. El a crezut că sfaturile pe cari i le dă ap. Pavel sunt sfaturi sănătoase; că ap. Pavel îi voieste lui binele și că el nu voieste ca inima lui Timotei să rămână rănită de vorbele de hulă ale hulitorului Alexandru.

Și acum să ne întoarcem la timpul nostru. După cum în trecut s'au găsit oameni cari nu și-au păzit credința și și-au pierdut cugetul curat, pentru că apoi din limba și inima lor să izvorască cuvintele de hulă la adresa celor ce nu au văzut lucrurile așa ca ei, tot la fel să întâmplă și astăzi. Dacă căutăm printre cei ce au fost odată credincioși și luminați de Duhul Sfânt, noi vedem foarte mulți urmași de ai lui Alexandru căldărarul. Ei până au fost membrii între credincioși, nu și-au păzit credința. Au lăsat pe vrăjmasul să le fure cugetul curat. Și odată ce aceste le-au fost răpite, n'au mai primit nici un îndemn, nici un sfat și nici o muștrare. Ei s'au transformat în niște Farisei orbi, cari credeau că văd. Intre felul lor de a gândi, a vedea și a lucra și între felul celorlalți cari au stat la adevăr, s'a săpat un adânc foarte mare. Și cum ei nu au putut trage peste acest adânc de partea lor pe cei cu mintea sănătoasă, au început ai huli, începând dela conducător și până la cel din urmă membru. Puși în față hulei, bineînțeles, ei au rămas mîncinoși pe lângă că au fost și hulitori și atunci împotriva lor s'au luat măsurile impuse de Cuvântul lui Dumnezeu și cari au fost: exco-

derea din rândurile credincioșilor. Și cum ei în loc să se pocăiască, mai degrabă au continuat în lucrările lor de hulă și împotrivire, credincioșii au fost și sunt sfătuiți să se păzască de astfel de oameni.

„Păzește-te de el.“ Pentru că vorbirea cu el, nu-ți aduce nici o edificare și nici o binecuvântare. Singurul lucru care îți rămâne în urma vorbirei cu el, este o rană adâncă în suflet. Dacă vei mai sta de câteva ori la vorbire cu el, această rană te va ucide, cu toate că sunt și așa cazuri când o singură vorbire cu el, îl face o rană de moarte. Dacă tu ești unul dintre aceia cari ai găsit adevărat și temător de Dumnezeu pe acela pe care el îl hulește, vorbirea lui îți face rană; căci nu se poate să nu te doară când acela la care ții și pe cari îi iubești fiindcă i-ai aflat sinceri și cu frica lui Dumnezeu, să fie vorbiți de rău. Iar dacă tu pe aceia îi suspectezi sau îi bănuiești, vorbirea lui îți sapă mormântul, fiindcă tu crezând minciunilor lui, devii un hulitor ca și el.

„Păzește-te de el.“ Pentru că vorbirile lui stricăre apasă asupra cugetului tău care a fost luminat și sfințit de Domnul Isus. Și pentru ce să-ți murdărești cugetul cu cuvintele lui stricate? De ce crezi că ești mai fericit absorbind în tine microbii hulei decât atunci când poți să petreci în învățătura sănătoasă a Domnului? Nu te răzămă nici odată pe aceea că tu ești destul de tare și astfel de microbi nu-ți pot strica. Și cum s'ar putea ca tu un om creștin și credincios, să ai vorbiri dulci cu un hulitor?

„Păzește-te de el.“ Pentru că după cum atunci când călătorești într'un vagon cu fumători, fumul de tutun intră în hainele tale chiar dacă tu nu ai fumat, tot așa vorbele lui au un efect asupra ta chiar dacă nu le-ai crezut. Și după cum omul care a petrecut în aer liber și sănătos poate spune totdeauna despre cel ce a petrecut în fum, că miroase a fum, tot așa vor putea spune despre tine cei ce au stat la învățătura sănătoasă a Domnului că miroși a fum. Dar nu a fumului natural decât a fumului hulei. Și de ce să fii tu suspectat de ceilalți credincioși, atunci când poți înconjura acest lucru? Când petreci și ascuți la hulitori, ceilalți credincioși nu te privesc nici înțelept nici sănătos în credință, fiindcă: „Cel rău ascultă cu luare aminte la buza nelegiuită, și minciunosul pleacă urechea la limba nimicoitoare.“ Prov. 17 : 4.

„Păzește-te de el.“ Pentru că așa-ți poruncește Dumnezeu. Dacă crezi că tot cuvântul din Biblie este insuflat de Dumnezeu, atunci trebuie să crezi că și acesta, care îți spune să te păzești de astfel de oameni. Domnul Isus învață și El păzirea de astfel de oameni și zice ucenicilor săi: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.“ Mat. 16 : 6. „Păziti-vă de cărturari.“ Luca 20 : 46. Deci a ne păzi de oamenii stricați și abătuți dela adevăr, este o poruncă a Domnului, și „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu.“ II Ioan v. 9.

Să întâmplă uneori ca noi să întâlnim și creștini bolnavi, cari hrană cea mai bună nu și-o pot trage din „laptele duhovnicesc și curat“ ci din otrava hulei. Unii ca aceștia voiesc a-și ascunde boala de care sufer după dragoste. Ei spun, că ei sunt chemați la iubire și ei nu pot ură pe nimenea. Probabil, aceștia cred că ei au mai multă dragoste decât Domnul Isus și decât apostolii, fiindcă ei au zis „păziți-vă de aceia.“ iar aceștia nu se păzesc, pe motivul că ei au dragoste. Eu cred că dragostea unora ca aceștia este bolnavă, așa după cum li este și cugetul, fiindcă dragostea lor, este de hulă și minciună. Ei sunt în stare a osândi pe Domnul Isus și pe apostoli pentru că au zis „păziți-vă de ei.“ Noi știm că suntem datorți a iubi și pe vrăjmașii noștri, însă această dragoste nu ne-o explicăm că suntem datorți a ne pleca urechile la cuvintele de hulă, decât că suntem datorți atunci când vedem pe vrăjmașul nostru că n'are ce mânca, să-i dăm de mâncat, ori n'are cu ce să îmbrăce, să-i dăm să se îmbrace. Rom. 12 : 20.

Am scris articolul meu nu pentru cei ce au ceva asupra altora pe care o păstrează în inimă și abea apucă să audă ceva despre aceia ca să-i poată calomnia, am scris nu pentru urmașii celor 250 de bărbați cari au crezut hulelor lui Core, Datan și Abiram, când aceștia s'au răscolat împotriva lui Moise, decât eu am scris numai pentru sufletele sincere ca să se știe păzi de hulitori și să nu lase ca microbii hulei din inima și limba acelora, să intre prin urechile lor în inimă. Num. c. 16.

Și acum ca încheiere mai amintim iubitorilor noștri frați și surori sănătoși în credință, cuvintele pe care ap. Pavel le spune fraților din Filipi : „Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijilații aceia!“ Filip. 3 : 2.

U. M.

Partea Domnului

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.“ Marcu 12 : 30.

Astăzi când vrăjmașul se luptă ca să amăgească dacă îi este cu putință chiar și pe cei aleși, astăzi când fărădelegea a început a se înmulți, astăzi când dragostea celor mulți începe a răci, Duhul Sfânt mă îndeamnă ca să scriu acest articol. Nu scriu pentru cei șgârțiți, nu scriu pentru cei ce caută să slujească lui Dumnezeu de jumătate și nu scriu nici pentru cei cărora le place vecinic a critica și a defăima tot ceea ce nu se potrivește cu gustul lor stricat, decât scriu numai pentru aceia cari

și-au predat viața pe deplin în brațul Domnului, pentru că ei să poată face mai multă roadă și astfel ei cei ce au fost sfinți, să mai fie sfinți. Ioan 15 : 2. Apoc. 22 : 11.

Cea mai mare poruncă arătată și poruncită spre a fi păzită, este porunca dragostei. Această poruncă trebuie să intre adânc în inimă, suflet, cuget și putere; iar dragostea trebuie să pună stăpânire pe toate aceste. Aceste patru lucruri în cari trebuie să punem voința no-

stră de a sluji lui Dumnezeu, este carul vieții noastre de creștin care numai în așa fel va putea ajunge sus la Dumnezeu, dacă în jurul osilor lui se învârtesc aceste patru roate (inima, sufletul, cugetul și puterea) mânate de focul dragostei de Dumnezeu. Cum ne-am putea închipui că ar merge un vagon pe calea ferată dacă din patru roți i-ar lipsi una? Dacă nu se poate, atunci să fim siguri că nici noi nu mergem către cer atâta timp cât ne lipsește una din cele patru lucruri pe cari trebuie să pună stăpânire dragostea de Dumnezeu. Sau cum am crede că ar merge un vagon pe calea ferată care are trei roate asemenea și alta mai mică?!

Cred că vor fi unii cari nu știu ce vrea să zică Domnul când spune, să iubim pe Dumnezeu din toată puterea. Se poate că ei vor cugeta că atunci servesc Domnului din toată puterea când cântă tare, sau călătoresc mult pe jos în lucrul Domnului, etc. Ah, nu scumpii mei. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată lămurit că a sluji Domnului din toată puterea, înseamnă a ajuta cu bunurile noastre lucrarea Lui aici pe pământ pentru ca să poată înainta. Și pentru dovadă citim: „Ucenicii au hotărât să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților, cari locuiau în Iudea.” Fapte 11 : 29. Mai departe : „Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor.” II Cor. 8 : 3. Cred că aceste două citate din Sf. Scriptură sunt suficiente să ne arate cum slujim lui Dumnezeu atunci când îl iubim din toată puterea.

Va zice cineva : Bine, dar lui Dumnezeu nu-i trebuie banul meu „fiindcă Domnul Isus” când și-a trimis ucenicii le-a zis : „In dar ați primit, în dar dați.” Mat. 10 : 8. Cuvintele aceste le-au răstălmăcit unii fie din neștiință fie din rea voință, în tot cazul ei s'au pus să facă slujba vrăjmașului. Pentru că noi trebuie să ținem seama ca Domnul Isus nu a trimis pe ucenici ca să câștige bunuri pământești în urma lucrării cu darurile Sale. Dacă însă am voi să credem că El nu a voit să se facă nici o strângere de ajutoare, atunci trebuie să ne întrebăm, El pentru ce a făcut-o? La a cui strângere de ajutoare purta Iuda Iscarioteanul punga, Ioan 12 : 6. Și de ce nu a respins Domnul Isus ajutorul pe care i l-au dat femeile cari îl urmau? Luca 8 : 2—3. Dacă Domnul Isus nu a făcut strângere de ajutoare, pe ce s'au dus ucenicii să cumpere de ale mâncării? Ioan 4 : 8. Să fie Dumnezeu lăudat însă că Cuvântul Lui ne arată destul de limpede calea pe care trebuie să o urmăm numai dacă ne vom lăsa călăuziți de El. Domnul când a trimis pe ucenici în lucrare, le-a spus să nu ieie pungă, iar înainte de a fi răstignit și-a întregat că au dus ei lipsă de ceva? De sigur, și nu au putut să ducă nici o lipsă fiindcă El s'a îngrijit pentru ei. El a voit ca ei să se ocupe numai cu predica. Cuvântului, la urmă însă le spune că cel ce are pungă să și-o ia. Mat. 10 : 9—10. Luca 22 : 35—36.

Să întâmplă adesea că pe timpul marilor călduri, carul să aibe câte o roată care tot mereu să scârție. Omul necunoscător poate crede că aceea este roata cea minunată a carului și că rotarul a făcut-o anume pentru ca prin scârțitul ei, se slujească oarecum de podobă carului. Dar omul care cunoaște lucrurile, el știe că aceea nu este decât o roată stricată și destrânsă din fer, pe care dacă se pune numai ceva povară, se prăbușește. Astfel când auzim unii oameni vorbind, hulind și criticând lucruri pe cari ei nu le înțeleg, noi știm că aceia sunt niște stricați de ei însși osândiți; niște oameni părăsiți de harul lui Dumnezeu și destrânși din legătura dragostei Sale, pe cari osânda de

mult îi paște și a căror pierzare nu dormitează. Tit. 3 : 11 II Petru 2 : 3.

În privința dărnicei unii creștini cred că pot da Domnului atât cât voiesc ei, sau mai bine zis partea Domnului este aceea pe care o fac ei și I-o dau și El rămâne mulțumit. Alții dimpotrivă cred că Dumnezeu are El o parte în bunurile creștinului peste care acesta nu poate dispune. El trebuie să o dea lui Dumnezeu întregă, pentru că în caz contrar mânia Lui îl ajunge. Lucrurile aceste sunt așa ca și cum se întâmplă în viața pământescă. Noi trecem peste un pod și vedem acolo un cerșetor cerând milă, dacă voim îi dăm ceva și dacă nu voim nu-i dăm nimic, și dacă i-am dat ceva, el n'are dreptul să ceară mai mult decât am aflat noi cu cale să-i dăm, ci trebuie să se mulțumească cu cât i-am dat. Nu așa însă ne purtăm față de un creditor care ne-a dat cu împrumut o sumă de bani. Acestuia suntem obligați a-i da înapoi ce este a Lui și încă cu dobândă. Și acum să ne facem noi singuri judecată: Ce este Dumnezeuul nostru și cum îl avem noi pe El? Este El acela care ne dă toate și căruia noi suntem datori a-i da partea Lui în întregime, sau noi îl avem ca și pe un cerșetor care vrând nevrând trebuie să se mulțumească cu cât îi dăm noi.

Și acum prin mila Domnului, mergem să cercetăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu cât este de mare partea pe care orice creștin adevărat, sincer și care spune că iubește pe Dumnezeu din toată puterea, este dator să o dea Domnului.

După potop, Dumnezeu a făcut legământ cu Avraam și a binecuvântat în el toate neamurile pământului. Gen. 18 : 18. El a fost numit „prietenu lui Dumnezeu.” Iacob 2 : 23. Astăzi toți credincioșii spun că au pe Avraam ca tată și că sunt seminția lui. Acum mergem să vedem cum a înțeles Avraam să iubească pe Domnul din toată puterea lui. Scriptura ne spune că Avraam a dat zeciuială din toate. Gen. 18 : 20. Vedem dar că cel ce este tatăl credincioșilor, a dat zeciuială.

După Avraam găsim pe Iacov. Acesta face vot că dacă Dumnezeu îi dă pâine să mănânce și haine să se îmbrace și dacă îl va întoarce în pace în casa tatălui său, îl recunoaște ca Dumnezeuul lui și din tot ce-i va da Domnul, el (Iacob) îi va da a zecea parte. Gen. 28 : 20—22.

Mai târziu Dumnezeu reglementează zecimea prin Lege și poruncește tuturor copiilor lui Israel să dea zecimea din tot venitul lor. Levit. 27 : 30—34. Oprirea zeciuiei, a adus asupra poporului lui Israel, mânia lui Dumnezeu. Atunci când oprea partea Domnului, El lăsa asupra lor plăgi. Astfel veniturile nu le se ajungeau pentru casa lor, pentru că El le făcea punga spartă. Hagai 1 : 6—9. Iar roadele pământului, vița și câmpiile le erau nimicite de lăcuste. Malachi 3 : 10—11.

Toate aceste până aci au fost date în V. Testament. Acum va crede cineva că Domnul nu mai pretinde zeciuială. Dar El a zis către Farisei : „Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și ați lăsat nefăcute cele mai însemnate din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Mat. 23 : 23. Deci a învățat El ca să nu se mai dea zeciuială? Nu, El a spus să nu se lase nefăcută.

Ap. Pavel zice : „În ziua dintii a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.” I Cor. 16 : 2. Dacă Cuvântul ne spune „după câș-

fig.“ atunci nu înțelegem cât vrea cineva. Pentru că dacă este cineva lăsat în voie să pună cât crede el de bine, atunci Cuvântul „după câștig“, nu are rost. Ap. spune să pună ce va putea, ceea ce înseamnă că ce are (bani, bucate, etc.) acesta nu înseamnă cât vrea cineva.

Intre Domnul Isus și între Iudei, s'a iscat odată o discuție și ei se arătau pe ei înșiși ca copii ai lui Avraam. Și Domnul le-a zis: „Dacă ați fii copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam“. Ioan 8 : 39. Și acum să ne întrebăm noi dacă ne numim astăzi copii ai lui Avraam, noi facem faptele lui? Se poate că ne cugetăm că suntem mai mult decât acei Iudei și noi le facem. Dar să nu uităm fraților că între faptele lui Avraam a fost și zeciuală; o facem noi și pe aceasta? Dacă am făcut pe toate celelalte și pe aceasta nu, ne-am făcut vinovați de toate, și nu avem dreptul să ne numim copii ai lui. Iacobi 2 : 10.

Va zice cineva: Toate aceste sunt contrazise de Cuvântul lui Dumnezeu care zice: „Fiecare să dea după cum a hotărât inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.“ II Cor. 9 : 7.

Dacă noi vom sinceri și vom cerceta bine Sf. Scriptură, vom putea ușor găsi că acesta dar de bunăvoie a fost peste zeciuală. Zeciuală a trebuit dată și nu a fost permis să fie lăsată nefăcută. Mat. 23 : 23. Fariseii au dat zeciuală, și Domnul a zis către ai săi: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.“ Mat. 5 : 20. Cum va putea să întrecă neprihănirea noastră pe a lor, atunci, când noi vom lăsa nefăcute unele din care ei le-au făcut și despre cari Domnul Isus a zis să nu le lăsăm nefăcute? Noi când am dat zecimea suntem numai niște robi netrebniți; am făcut ce eram datori să facem.“ Luca 17 : 10. Când însă peste ceea ce suntem datori să dăm, mai dăm daruri de bunăvoie, atunci suntem mai presus ca robii netrebniți. După putere dăm atunci când dăm zeciuală, iar peste putere dăm atunci când dăm peste zeciuală daruri de bunăvoie. II Cor. 8 : 3.

După ce am ajuns la convingerea că trebuie și suntem obligați a da partea Domnului care este zeciuală din câștigul nostru, acum să mergem și să vedem ce fel de oameni suntem noi când o oprim. Mai întâi trebuie să știm că, aceea ce avem, ce stăpânim și ce dăm Domnului de unde le avem. Să vedem ce zice Scriptura: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.“ I Cor. 29 : 14. Dacă totul vine de la Dumnezeu, dacă din mâna Lui primim ceea ce I aducem, atunci cum vom putea să-L disprețuim într'atât încât să nu-I dăm partea pe care ni-o cere din ceea ce ne-a dat El? Un om care a primit de la altul o avere cu condiția ca să-i dea acestuia a zecea parte din aceea ce câștigă el cu ea

și ar căuta să nu-i dea nimic sau să-i dea mai puțin, s'ar numi înșălător și ar fi pedepsit de legi. Și Dumnezeu a numit înșălător poporul care a căutat să-i oprească partea care i se cuvenea Lui și l-a blăstămat. Malachi 3 : 8, 9, 10. Deci noi putem să nu atingem de nimic ce nu este al nostru și al altuia, noi putem să fim priviți oameni cum se cade, de alți oameni, cu toate aceste se prea poate ca Dumnezeu să nu ne privească așa. Noi putem să nu înșelăm pe oameni decât pe Dumnezeu, și apoi trebuie să știm că: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.“ Galat. 6 : 7.

Noi auzim mereu tânguiri că nu se poate da partea Domnului din cauza crizei. Noi la Dumnezeu nu cunoaștem criza; și știm că criza a venit numai în urmă faptului că nu ne-am făcut datorința. Când noi dăm Domnului partea Lui, nu avem criză. Scriptura zice: „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dinții roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teaurile tale vor geme de must.“ Prov. 3 : 9—10, „Și cel ce udă pe alții va fi udat și el.“ Prov. 11 : 25. Noi am pus pe Dumnezeu la încercare în felul acesta — așa după cum a zis El — „și am aflat secretul binecuvântării și îndestulării făcându-ne datorința față de El. Malachi 3 : 10.

Și acum scumpii mei să ne întrebăm: iubim noi pe Dumnezeu din toată puterea noastră? Și dacă cumva inima noastră va răspunde cu da, atunci să ne mai întrebăm că unde l-am pus pe El: sta El în fruntea noastră sau doară în urmă? Eu am auzit pe mulți credincioși rugându-se ca Dumnezeu să le conducă viața, dar atunci când a fost vorba să facă ei ceva pentru El, nu numai că nu au făcut cât au fost datori să facă, decât ei l-au pus pe Dumnezeu mai în urmă. Și-au făcut socotelile că acolo au atâta datorie de achitaț, atâta le trebuie pentru hrană, atâta pentru haine, iar de Dumnezeu l-au și uitat și pentru că să-L mulțumească oarecumva, i-au dat și Lui câte un leu Dumineca. Poate unul ca acesta să spună că el urmează credința pe care au avut-o sfinții?! Iuda v. 3.

Alții au ajuns a se împietri din cauză că au văzut pe vreunul din cei puși în vreo dregătorie bisericească că nu umblă bine, și ei nu numai că nu au mai dat nimic, decât au sfătuit și pe alții să nu mai dea. Acești oameni să se cugete că dacă toți creștinii ar fi fost ca ei, atunci când Dima și alți consotii de ai lui Pavel eu căzut din credință, ar fi oprit orice dar pentru Dumnezeu. Dar aceia au știut ce nu știu cei de azi; ei au știut că dau partea Domnului, iar aceștia știu că o dau oamenilor. Aceia au așteptat plată după lucrul lor de la Dumnezeu, iar aceștia o așteaptă de la oameni, prin urmare nu au aceeași credință ca și aceia. „Dați și se va da.“ Luca 6 : 38.

Gh. Bradin

Lecțiuni Biblice

Luni în 29 Iul. Duhul Sf. dă viață. Ioan 7:37-39.
 Mar. „ 30 „ Duhul Sf. învață. Ioan 14:25-29.
 Mer. „ 1 Iul. Duhul Sf. mărturisește, Ioan 15:26-27.
 Joi „ 2 „ Duhul Sf. conduce, Ioan 16:7-15.
 Vin. „ 3 „ Duhul Sf. îmbracă cu putere. Fapte 1:4-8.
 Sâm. „ 4 „ Duhul Sf. mijlocește, Rom. 8:26-27.
 Dum. 5 Iul.: Pogorârea Duh. Sf. Fapte 1:1-9, 2:1-11 v. 32-38

Cuv. aur. Fapte 1:8.

Cuvânt adevărat. Puterea Duhului Sfânt umplând pe Apostoli, i-a făcut capabili a duce vestea Evangheliei pretutindeni.

Introducere. Suma rul lecțiunii. După înălțarea omniului Isus, Apostolii Lui stăruiesc în rugăciuni pentru ca să primească Duhul Sfânt făgăduit. Grija de căpetenie care i-a preocupat pe ei a fost acum ca să primească puterea Duhului Sfânt fiindcă Domnul așa le-a spus. Trebuia acum, ori ei să b'ruiască lumea ori lumea să-i biruiască pe ei. Și dacă ei au biruit, după cum vedem astăzi, aceasta se datorește numai puterii Duhului Sfânt.

Puterea de sus. Botezul cu Duhul Sfânt, mai este numit în Scriptură și „Puterea de sus“. Da, „puterea de sus“, fiindcă cei ce urmează Domnului Isus trebuie să lucreze lucrările Lui aici pe acest pământ până la venirea Lui. Domnul Isus nu S'a mărghin't numai la predicarea Cuvântului, decât El a dovedit că este Fiul lui Dumnezeu prin viața Sa sfântă și prin semnele și minunile pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El. Astfel Domnul a voit ca toți aceia cari îi urmează, să se învețe dela El. Viața Lui a fost o școală pentru noi ca să trăim și să lucrăm așa cum a lucrat Isus.

Batjocoritori. Noi vedem că atunci când Apostolii Domnului au primit botezul D'uhului Sfânt, au fost batjocoriți de unii cari ziceau că sunt „beți“. Pe ei i-a așteptat batjocuri, ocări și prigoniri, pe cari ei nu erau în stare să le înfrunte prin puterea lor. Dar ceea ce ei n'au putut face prin puterea lor, a făcut Dumnezeu prin ei îmbrăcându-i în puterea D'uhului Sfânt. Nu într'o putere ca să se poată certa, nici bate, decât într'o putere prin care să poată răbda și prin facerea de bine să astupe gura adversariilor lor.

Intrebări: Ce au făcut Apostolii după înălțarea Domnului? În care zi au primit ei D'uhul Sfânt? Ce este Duhul Sfânt? Cine primește D'uhul Sfânt? Poate primi Duhul Sfânt o persoană nepocăită? Dar aceea ale cărei păcate încă nu sunt iertate?

CALENDAR SĂPTĂMÂNAL.

Luni în 6 Iul. Abel omorât, Facere 4:4-8.
 Mar. „ 7 „ Iosif în temniță. Facere 39:21-23.
 Mer. „ 8 „ Cei trei tineri în cuptor, Daniel 3:16-25.
 Joi „ 9 „ Daniel în groapa cu lei, Daniel 6:16-22.
 Vin. „ 10 „ Domnul Isus pe cruce, Mat. 27:27-31.
 Sâm. „ 11 „ Apostolii prigoniiți. Fapte 4:1-4.
 Duminică în 12 Iulie: Apostolii prigoniiți. Fapte 4:1-12
 I. Cor. 1:21-35.

Cuv. aur. Fapte 5:29.

Cuvânt adevărat. „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Iuss, vor fi prigoniiți.“ II Tim. 3:12.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Dacă

botezul cu Duh Sfânt a trezit interes în popor și mulți au fost cari au venit să vadă și la urmă nu ajuns pătrunși la inimă, tot la fel a trezit și vindecările făcute prin credința în Domnul Isus. Ele au atras mulți oameni și mulți au fost aceia cari au crezut și s'au predat Domnului.

Prigonire. În urma acestor lucruri, Apostolii devin prigoniiți. Ei sunt aruncați în temniță și li se iterzice aspru sub amenințarea pedepsei de a mai vorbi în Numele lui Isus. Dar pentru ei crucea lui Hristos a fost cea mai mare onoare.

Intrebări: Ce fapte au făcut pentru care să fi meritat a fi prigoniiți? Pentru ce au fost prigoniiți: pentru facerea de rău sau pentru facere de bine? În cine este mântuirea? Pe cine n'a cunoscut lumea prin înțelepciunea ei? Ce a fost Hristos pentru Iudei și pentru Greci.

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 13 Iul. Unirea în Duhul Sfânt. Fapte 2:41-47.
 Mar. „ 14 „ Unirea în credința cu Isus. Efes. 4:11-15.
 Mer. „ 15 „ Unirea cu cei răi. Psalm 50:16-23.
 Joi „ 16 „ Unirea în rugăciune. Mat. 18:18-20.
 Vin. „ 17 „ Unirea în cântări de laudă. Efes. 5:19-20.
 Sâm. „ 18 „ Unirea cu cei sufer. Fapte 12:1-5.
 Duminică în 19 Iulie: Unirea în Biserică. Fapte 4:32-37
 II Cor. 8:1-9.

Cuv. aur. Fapte 20:35.

Cuvânt adevărat. Bindecuvântarea lui Dumnezeu se revarsă asupra Bisericii atunci, membrii ei se unesc și ajută în dragoste.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Pentru ca Biserica să poată sta în fața loviturilor vrăjmașului, ea avea nevoie ca să fie unită în toate prvințele. În Biserica primitivă au fost toți una. Toți au fost o inimă și un suflet. După ce diavolul însă s'a văzut învins neputând străpui Biserica lui Hristos prin prigoniri, el a vărât printre credincioși oameni de at lui prin cari a căutat să le turbure pacea, dragostea și unitatea frățească. II Petru c. 2.

Dragostea frățească. Toți cei ce au crezut la început, au fost pătrunși de această dragoste. Ei nu s'au simțit bine ca să aibe toate din belșug în vreme ce fratele lor este în lipsă.

Strângerea de ajutoare pentru sfinți. La început cei ce credeau, își vindeau averile și aduceau banii la picioarele Apostolilor. Mai târziu a rămas să se facă o strângere de ajutoare pentru sfinți, fiindcă cei ce cred în Dumnezeu nu pot fi nici părăsiți și nici nu pot să cerșească pâine. În această strângere noi vedem că Bisericele d'n Macedonia s'au distins dăruind chiar peste puterile lor.

Intrebări: Cum era mulțimea celor ce au crezut? Câți erau printre ei cari să ducă lipsă? Cine a fost acela care și-a vândut ogorul și a pus banii la picioarele Apostolilor? Cari biserici au dat după putere și peste putere în lucrul Domnului? Cum înțelegi după putere? Dar peste putere? Cine a fost acela care fiind bogat s'a făcut sărac pentru ca prin sărăcia lui să îmbogățească pe alții?

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 20 Iul. Incercarea în prigonire. I Petru 4:12-19.
 Mar. „ 21 „ Bucurie în prigonire. Fapte 5:33-42.
 Mer. „ 22 „ Statornice în prigonire. Rom. 8:35-39.
 Joi „ 23 „ Fericire prin prigonire. Mat. 5:11-12.
 Vin. „ 24 „ Mântuirea prin prigonire. Apoc. 7:13-17.
 Sâm. „ 25 „ Imbărbătarea prin prigonire Apoc. 2:8-10.
 Duminică în 26 Iulie: Creștinismul se lățește în urma prigonirei,
 Fapte c. 7 v. 54 până la c. 8 v. 4.

Cuv. aur. Apoc. 2:10.

Cuvânt adevărat. Celor ce iubesc pe Dumnezeu și prigonirile li se lucrează spre bine.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Adversarii bisericii primitive au crezut că o pot distruge sau cel puțin opri în dezvoltarea ei, prin prigoniri, dar s'au înșelat grozav, fiindcă nu numai că nu au fost în stare a-i strica, decât tocmai i-au dat ajutor a se răspândi mai mult.

Moartea lui Ștefan. Omul devotat lui Hristos, care a muștrătat cu toată puterea păcatul a trebuit să-și pecetuiască cu sângele său mărturia pe care a făcut-o despre Domnul Isus. Credeau păgânii că în felul acesta ceilalți creștini intimidându-se își vor închide gura și nu vor mai mărturisi pe Isus.

Creștinismul se lățește. Dacă creștinii erau lăsați liberi, ei nu mult să gândeau la celelalte cetăți fiindcă în Ierusalim se bucurau. Dar cum nu li s'a mai permis adunările lor, ei trecură din loc în loc după ce s'au împrăștiat din Ierusalim și pretutendeni au vestit Cuvântul și au făcut noi proselăți, convertând suflete la Hristos.

Intrebări: Cum suntem prin prigonire? Cum trebuie să stăm în timp de prigonire? Ce trebuie să avem în prigonire? Cine ne întărește în timp de prigonire? Prin ce s'a lăpt creștinismul la început? Cum trebuie să ne purtăm față de cei ce ne prigonesc?

Păcatul

„...ei. zămislesc răul și nasc nelegu-
 irea.“ Isaia 59:4.

Cea mai mare plagă și cea mai mare nefericire care s'a abătut vre'o dată asupra omenirii, a fost păcatul. Ce este păcatul? Păcatul este călcarea și nesocotința voinței lui Dumnezeu: cu voia sau fără voie, cu știința sau fără știință.

Înainte de crearea omului, Dumnezeu a făcut pe îngeri. Acești îngeri au căpătat dela Dumnezeu diferite însărcinări. După un timp într'unul din ei care era un Cheruvim, s'a născut pofta ca să fie deopotrivă cu Dumnezeu, și tronul lui să fie ca al lui Dumnezeu. Gândul acestă păcătos, nu a putut rămânea nepedepsit de Dumnezeu, de aceea Dumnezeu a pedepsit pe acest Cheruvim și odată cu el pe toți îngerii cari i-a tras de partea lui. Acest Cheruvim păcătos a devenit diavolul din zilele de azi. Isaia 14:12-15. Ezech. 28:13-15. Diavolul este deja judecat și lăsat liber până la venirea Domnului în slavă când va fi prins și legat. Ioan 16:11. Apoc. 20:1-3. Iar îngerii lui sunt aruncați în Adânc, unde stau legați și înconjurați de întuneric, păstrați pentru judecată. II Petru 2:4. Cum acest diavol, este judecat și cum pentru el nu mai este nici o nădejde de lumină sau de mântuire pentru viitor, ci un chin vecinic este păstrat atât pentru el cât și pentru îngeri lui. Mat. 25:41, el a căutat și caută pe toate căile ca să nefericească pe sermanul om, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Planul lui de amăgire și înșălăciune a reușit; omul și femeia i-au crezut lui și au necrezut lui Dumnezeu. Astfel omul a devenit ușa prin care a intrat păcatul în lume și în urma păcatului a venit moartea. Rom. 5:12. Odată lumea căzută dela Dumnezeu și omul pus într'o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu, diavolul a devenit stăpânitorul lumii ținând sub stăpânirea sa pe toți oamenii. Luca 4:6. Din aceasta stare omul poate deveni mântuit numai prin Jertfa Domnului Isus depusă la Golgota, pentrucă numai El a fost care a desființat lucrurile diavolului. Evr. 2:14-15.

Omul prim, mai înainte de căderea în păcat, nu a cunoscut răul. Răul i s'a făcut lui de cunoscut prin păcat. După ce a păcătuit, el a ajuns să cunoască atât binele cât și răul. Și acum Dumnezeu l-a lăsat pe om în liberă voie, el poate să-și aleagă aceea ce voeste,

Dumnezeu i-a pus înainte păcatul și mântuirea și îl lasă pe om să guste din care voeste.

Cum privește Dumnezeu păcatul? Dumnezeu privește păcatul cu cea mai mare scârbă. Păcatul este pentru El ceva de nesuferit. El nu se poate împăca cu păcatul nici odată. Păcatul obosește pe Dumnezeu, Dumnezeu care poartă întreg universul, El care conduce soarele, luna, stelele, ploaia, grindina, zăpada, El ale cărui fulgere luminează lumea, el care se îngrijește de făpturile sale ca ele să-și aibe hrana lor, nu simte nici o oboseală în toate aceste, dar păcatul îi este Lui o sarcină, și El zice: „M'ai chinuit cu păcatele tale, și M'ai oboșit cu nelegiuirile tale.“ Isaia 43:24.

Cum lucrează păcatul? Păcatul lucrează prin poftă. Tot păcatul care nu este lucrat prin poftă, este un păcat iertător. De pildă: O persoană face un păcat, dar nu știe că acela este păcat, o atare persoană nu a putut face păcatul din poftă, fiindcă nu l-a cunoscut. O altă persoană cade deodată într'o ispită și a păcătuit, ea a cunoscut păcatul, dar fiindcă era surprinsă de el fără veste, a căzut în el. Ea nu l-a poftit mai dinainte. Păcatul născut din poftă este acela care mai înainte de a fi înfăptuit, a fost vârat în corp prin poftă. Pofta este sămânța păcatului, care împlântându-se în corp, începe, a incolți, a crește, a se desvolta, până nu mai poate fi ținută înlăuntru și atunci omul prin unul din membrele sale, o naște. El a avut destul timp să vadă că aceea ce se petrece în el nu este după voia lui Dumnezeu. A avut destul timp să roage pe Isus Hristos ca să-i facă operația inimii (unde s'a așezat poftă) și să scoată din ea tot aceea ce i-ar cauza nenorocirea și ar da loc păcatului ca să se nască. Însă el nu o face fiindcă plăcerea de păcat este mai mare în inima lui decât teama de Dumnezeu care urăște păcatul. O astfel de persoană, începe a păli și a tânji în viața de creștin. El se aseamănă cu o femeie însărcinată care nu mai are plăcere în unele mâncări. Așa este și acesta, nu-și mai găsește plăcerea nici în cântări, nici în rugăciuni, nici în predică, și nici într'un lucru sfânt și bun. Petrecerea în cercul credincioșilor, este pentru el o povară grea.

(Va urma)

I. D.

Vindecări Divine

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Ișus Hristos, care atât de mult ne-a iubit că a trimis pe singurul Lui Fiu ca să pătimească și să moară pentru noi, ca prin ranele Lui să putem fi tămăduiți de orice boală. Aliluia!

Iubiți cititori ai acestei reviste, voiesc prin aceasta să vă fac de cunoscut ceea ce bunul Dumnezeu a lucrat cu mine, pentru care mărire și onoare să-I fie în veci amin.

Mă numesc Maria March și sunt din com. Muntele Băișori jud. Turda. Fiind bolnavă și suferindă 6 ani având diferite dureri și anume: dureri de stomac, de rinichi, umflături la mâini și altele pentru alinare mi-am căutat vindecarea ducându-mă la spitalul din Turda, unde am stat două luni de zile fără nici un rezultat bun. După aceea m'am dus la Clinica din Cluj unde iarăși am stat timp de nouă luni, în care timp am suferit foarte mult fiindcă mi s'au făcut trei ope așii. La prima operație mi s'a scos rinichiul drept, la a doua am fost operată de apendicită, la a treia mi s'a scos ovarul drept, în urma cărora m'am simțit puțin mai întărită dar în schimb trebuia să-mi cumpăr în fiecare lună medicamente de 280 lei. Dar nici în urma acestora nu m'am putut lecu pe deplin căci aveam mari debordări de sânge și dureri de cap. În timpul acestor șase ani de suferință, nu am avut sorocul deloc.

Scaun aveam numai dacă luam doctorii. Ducându-mă din nou la doctori mi-au spus să fac șapte ani de băi; dintre cari până acum am făcut patru ani și în fiecare an câte 21 de băi, dar nici aceste nu mi-au folosit la nimic. Bărbatul meu văzând aceasta, m'a părăsit, zicând că el nu vrea să-și cheltuiască banii lui muncii pentru mine și a plecat și m'a lăsat. Iar eu

am plecat la Craiova unde mă aflu de șase luni în serviciu. Astfel prezentându-se situația mea și aflându-mă în acest oraș unde nu cunoșteam pe nimeni, am plecat de acasă într-o zi de Duminică ca să mă întâlnesc cu cineva din partea locului de unde sunt eu. Și mergând pe stradă unde fusesem invitată cu câteva zile mai înainte, m'am oprit la poarta unei case plângând că nu găsesc persoana ceea care mă invitase. Și stând eu acolo am auzit cântându-se cântece spre onoarea lui Dumnezeu; atunci m'am gândit să intru și eu acolo și am intrat și am auzit vorbindu-se tot despre Dumnezeu și acele cuvinte au rămas la inima mea și din ziua aceea am început a veni încontinuu la adunare de unde am putut afla că numai Domnul Ișus mă poate scăpa de boalele mele. Fiind încredințată de cuvintele Domnului din Mat. 21 : 22 m'am rugat mereu Domnului și simțindu-mă îndemnată am cerut în Numele Domnului Ișus, fr. Macarie ca, conform celor scrise la Iacob 5 : 14—15 să-mi facă ungerea cu untdelemn. Și mărire să fie Aceluia care a vindecat bolnavii cari și-au pus încrederea în El, că m'a vindecat și pe mine de suferințele mele în seara zilei de 5 Martie 1936 când mi s'a făcut ceea ce am cerut, în urma cărora mărire să-I fie Mielului Acela bun și blând că sunt pe deplin sănătoasă. Aliluia! Și acum rog pe Domnul ca să-mi trimită ceea ce a trimis ucenicilor în ziua cincizecimeii, și să-mi ajute să-L pot servi până în sfârșit. Rog și pe toți cei ce vor citi aceste rânduri să se roage și pentru mine ca în fiecare moment să mă pot cugeta la aceea dragoste pe care Și-a arătat-o Domnul față de mine. Aliluia! Amin.

(ss) Maria March, str. Unirei 196
Craiova

Incunoștințare

Se aduce la cunoștință tuturor următoarele: Toți aceia cari se abonează din nou la revista „Cuvântul Adevărului,” precum și toți aceia cari sunt abonați mai dinainte dar nu primesc în regulă revista, să se adreseze pentru aceste fratelui Ioan Danciu, str. Gr. Manolescu No. 13 București II.

Iar toți aceia cari trimit bani pentru abonamente sau pentru ajutoare, să îi trimită pe adresa fratelui Gh. Bradin, Căsuța poștală No. 11 Lipova, jud. Timiș-Tor. Tot pe adresa fratelui Bradin să trimit și articolele pentru publicat în revistă.

*

Când trimeteți bani, nu uitați să scriți totdeauna pe

cuponul mandatului postal scopul pentru care îi trimiteți. În felul acesta ne faceți un ajutor însemnat.

*

Intrucât trecem și noi prin greutăți și crize, rugăm mult și stăruitor pe toți ce ce sunt în restanță cu plata abonamentului să se silească a o achita de urgență. Pentru că dacă cineva vrea să-i apară revista la timp, să-și achite costul abonamentului la timp.

*

Frații și surorile cari merg la București, să binevoiască a se aproviziona cu ce e necesare pe timpul cât stau în București, pentru că să nu facă sarcină fraților, cari de altfel sunt destul de lipsiți.

Botezuri cu Duh Sfânt

Domnul Ișus a botezat cu Duhul Sfânt următoarele comuni: jud. Bihor com. Cuișed. 12, Telecuș 8, Serghis 13, Sacalăsau-nou 14. In jud. Prahova com. Aricești-

Zeletin 23. In jud. Arad com. Păuliș 2. Aliluia și lui Dumnezeu mărire. Amin.